

Linh Đắc

Ngày 28 tháng 4 năm 1975 rời Việt Nam lúc 2 giờ trưa bằng phi cơ C130 tại phi trường Tân Sơn Nhất. Đây là chuyến bay cuối cùng dành cho Quân cảnh Mỹ, nhân viên và thân nhân của Tòa Đại Sứ Mỹ tại Sài Gòn.

Khi đến trại ty nạn ở Guam lúc đầu sáng ngày 29/4/1975, một nhân viên phi hành báo tin phi trường Tân Sơn Nhất đã bị pháo kích và có nhiều người chết ở đó, chúng tôi đã khóc vì biết không còn có thể trở về...

Sau khi ở Guam vài tuần, hoàn tất thủ tục nhập cảnh, gia đình được người di ruột và chồng đang ở Boise, Idaho bảo trợ về định cư tại Georgia từ tháng 6/1975 cho đến nay.

Xóm Cũ

(Để nhớ lại Xóm Cũ, nơi chôn nhau cắt rốn của tôi...
sau bao năm Lưu Lạc nơi xứ người, mà tôi chưa một lần về
thăm vì quân CSVN đã hung tàn dày xéo!)

Xóm cũ nằm im bên thung lũng
Bên này một dãy những nhà tranh
Bên kia con suối, nhà ngăn nắp
Chia cách bên nhau những khoảnh vườn.

Bác Hai, nhà có đàn con đại
Sáng sớm gánh hàng, miệng bác rao:
"Bánh mì nóng hôi" vang đầu xóm
Âm cúng nhà tranh, khói quyện cao...

Bình minh lấp ló bên hàng trúc
Chị Lễ cười tươi dắt con thơ
Đi đến khung trường xa trăm thước
Tiếng cười, tiếng nói, nhẹ nhàng đưa...

Bác Minh, con cái vào trung học
Hàng cây dâm bụt đỏ chào vui!
Hàng ngày bác đạp xe cành cạch
Không nản nắng mưa, thời gian trôi...

Khoảnh vườn xanh mướt trong sương sớm
Bà Vi vuốt mặt, mắt lung linh...
Bên chông một nắm ơn hạnh phúc
Hai tuần lễ nữa, con thơ sinh...

Thu đến rồi Đông đuổi trẻ thơ
Xuân qua, Hè thổi cánh diều đưa...
Thời gian quay quắt bên thềm cửa

Giọt nắng ban trưa chẳng đợi chờ.

Sau đồi, bên cái thung lũng âm
Chuông chùa thúc giục giữa thình không
Réo gọi dân làng đi lễ sớm!
Hương trầm bay thoảng ngập mênh mông...
Tháng Tư năm ấy, giờ xa lắm
Kẻ ở, người đi, chẳng một câu
Nghe tin Bác Lễ không còn nữa
Đàn con khôn lớn, giặt phương nào?

Bác Hai không gánh hàng rao nữa
Xóm cũ thừa đi những ước ao
Nhà xưa trồng trái, giờ hiu hắt
Bác chỉ cầu xin Đấng Chí Cao.

Xóm Cũ của tôi bên thung lũng
Hàng cây dâm bụt đã thừa đi
Hoa chẳng đỏ đầy bên hàng giậu
Vườn xưa đôi chủ, ướm đôi mi.

Bác Hai, Bác Lễ, không còn nữa
Bây trẻ bây giờ lang bạt đâu?
Bà Vi, Chú Tất, và ai nữa?
Xin gửi cho nhau giọt lệ sầu!

Bao nhiêu năm, quỵện khói sương mờ
Tôi nhớ thương về Xóm Cũ xưa
Nằm trong thung lũng, chuông chùa vọng
Hay đã cùng tôi chung giấc mơ?

Linh Đắc

Thằng Cu Ba

(Tưởng nhớ người bạn thơ ấu)

Nắng trong sân rực rỡ, một cơn gió thoảng qua mang theo một lớp bụi, cây cối trong vườn lung lay thành tiếng động, nhưng thằng Cu Ba chẳng một chút gì chú ý đến. Nó vẫn ngồi chăm chú đọc tờ tuần báo Tuổi Xanh cầm trên tay, hai chân nó duỗi dài trên thềm xi măng ở đầu nhà và đôi dép kê dưới đất ngồi trông thật là thoải mái.

Cu Ba là bạn thân của thằng em trai kế tôi, sau này nó cũng là bạn thân của tất cả mọi người trong gia đình tôi. Ba má tôi thương nó như con ruột, còn chị em tôi coi nó như một đứa em nuôi. Cu Ba là con một của bà Ba, bố của Cu Ba mất khi nó lên năm hay sáu tuổi và bà Ba nấu bếp cho trường Grand Lyceé Yersin, Đà Lạt. Bà thường đem về những mẫu bánh mì dư và Cu Ba lại đem đến nhà chia cho chúng tôi cùng ăn, những mẫu bánh mì nóng và giòn ấy đã làm cho chúng tôi gần gũi nhau hơn.

Bà Ba có tiếng là nghiêm khắc với đứa con duy nhất của bà. Bà hay chửi đổng không đâu mỗi khi bà buồn bực chuyện gì và Cu Ba là người chịu lãnh những cú cốc đầu thật đau, hay những lần roi mây của bà in trên lưng nó. Những lúc như thế, Cu Ba thường khóc thật to và chạy thẳng đến nhà tôi, hội họp với chị em chúng tôi, vào nhà đọc sách hay rủ thằng em tôi đi bắn chim hay bắn bi... Tiếng bà Ba với mắng theo một lúc rồi im lặng, Cu Ba cười cười bước vào nhà tôi, vẫn đôi dép lẹp xẹp, hai tay vẫn ở trong túi quần và trên khuôn mặt nó thản nhiên như không có một chuyện gì đã xảy ra.

Ba của chúng tôi thương nó như con ruột. Ông thường nói với chúng tôi vì nó mồ côi cha, các con thương nó như anh em trong nhà, nên mỗi khi vắng nó, trong nhà có cái gì ăn ông cũng để dành cho nó một miếng. Mấy chị em tôi đôi khi cãi

nhau với nó vì mỗi lần nó đến nhà nó thường hay mang đôi dép dính bùn và bước vào nhà, không để ý đến cái nền xi măng bóng loáng mà chúng tôi vừa mới lau xong.

“Cu Ba ơi! Mi mất mô rồi? Mi về đây cho Mẹ nhờ một tí ... bớ Cu Ba!” Tiếng bà Ba lại vang lên ở đầu xóm nghe rõ mồn một làm Cu Ba gấp tờ báo lại, đứng dậy vươn vai, hai chân vơ tìm đôi dép, đưa tay phủi quần rồi phân trần: “Thôi em phải đi về, bà già chắc kêu về ăn cơm!” Chị em tôi bắt đầu dọn dẹp và sửa soạn nấu cơm chiều. Khói chiều bay nhẹ trên không và buổi chiều thật vắng...

Năm tháng qua mau, Cu Ba thương Mẹ nó lắm. Bà không còn la mắng nó như ngày còn bé. Nó gánh nước, tưới vườn, trồng rau, dọn dẹp nhà cửa giúp bà và săn sóc bà mỗi khi con bệnh phù thủng hành hạ bà. Hai mẹ con bà gần gũi nhau hơn.

Cu Ba vẫn hay qua nhà tôi đọc sách mỗi ngày. Nó vẫn ngồi im lẳng trong một xó phàn, hay nằm dài dưới thềm xi măng mà tôi vừa mới lau. Cu Ba thích đọc sách như chúng tôi, mỗi đứa tìm một góc riêng đọc sách. Căn nhà ba tôi xây cũng khá rộng, trong nhà đầy những sách như một thư viện nhỏ, vì ba tôi là một người rất yêu sách. Ông mua sách cho chúng tôi tìm hiểu, tuần báo nhi đồng cho chúng tôi theo dõi, nhật báo để chúng tôi xem tin tức... nên chúng tôi cũng yêu sách như ba của chúng tôi vậy! Riêng Cu Ba thì đóng đô ở nhà tôi để đọc sách và đôi khi nằm ngủ lãn trên ván, làm chúng tôi đôi khi rất bực mình.

Cu Ba học đến lớp đệ Tứ thì phải nghỉ học vì bà Ba không đủ tiền cho nó đi học tiếp. Cu Ba cũng chẳng phàn nàn, ở nhà giúp mẹ, tìm việc làm nho nhỏ, đến chiều rảnh rỗi lại chạy qua nhà tôi nằm đọc sách.

Bà Ba đau nặng, con bệnh phù thủng đã làm bà không còn đi đứng được nữa. Cu Ba thương mẹ lắm, lo lắng cho bà đủ điều. Chúng tôi cũng chạy qua giúp đỡ bà mỗi khi không thấy Cu Ba sang chơi. Tôi đem những cuốn sách mới cho nó đọc,

Cu Ba mừng và cười nhẹ, trông nó gầy nhưng lúc nào cũng có nụ cười trên môi

Ba Mẹ tôi đưa bà Ba vào bệnh viện vì cơn đau của bà không thuyên giảm. Hàng xóm góp tiền bạc giúp bà trong cơn hoạn nạn. Hai chân bà sưng phù từ ngón chân lên đến mắt, ngón tay không cử động được, nặng trĩu những nước, da dẻ vàng khè, đôi mắt lờ đờ trông thật thảm hại. Cu Ba vùi đầu trong cánh tay mẹ khóc thút thít. Con mèo nằm cuối chân giường nhìn vào hư không bất động. Bà thở phều phào nặng nhọc như ngọn đèn dầu trong phòng không đủ sáng, phập phồng theo cơn gió lùa qua kẽ vách.

Hai hôm vắng tiếng Cu Ba, tôi qua nhà tìm thì thấy nó đang ngồi ăn cháo ở dưới bếp. Nó ra hiệu cho tôi biết rằng bà đang ngủ, và viên thuốc ngủ đã giúp bà quên cơn đau nhức nhối mà nó không thể nhìn bà đau đớn như vậy. Tôi nhìn bà Ba thương hại, rồi thông cảm nỗi chịu đựng của Cu Ba, chưa bao giờ trong cuộc đời non nớt và yếu đuối của tôi đã xúc cảm thật nhiều như hôm đó, tôi đã khóc và bỏ chạy về nhà. Hai tháng sau thì bà Ba qua đời. Con bệnh đã hành hạ bà và đứa con trai duy nhất của bà. Hàng xóm chung nhau chôn cất bà rất chu đáo. Cu Ba thì được ông thầy giáo trong xóm có bốn đứa con trai nhỏ nhận làm con nuôi. Bẵng đi một thời gian nó không còn được tự do chạy qua nhà tôi nằm đọc sách nữa vì nó phải phụ giúp ông giáo lo cho các con của ông bà.

Thời gian trôi... Chúng tôi đã lớn, không còn gọi Cu Ba nữa mà gọi tên thật của anh là Phước. Phước không còn qua nhà để đọc sách nhưng đến để thăm viếng và đùa giỡn. Các anh chị em tôi người vào đại học, người ra trung học và Phước cũng đã trở thành một thanh niên cứng cỏi và lịch sự. Hôm tôi về thăm nhà trong dịp tết, Phước đến thăm tôi, chúng tôi ngồi xung quanh bàn kể chuyện. Phước kể chuyện đời lính cho chúng tôi nghe, chuyện hành quân, chuyện ngồi trong rừng sâu chờ VC đi qua, đôi mắt mở lớn trong đêm đen; chuyện đêm mưa trong rừng sâu làm ướt đẫm chiếc poncho... Phước nhìn đắm chiêu và mơ ước một ngày thanh bình, để mọi người được hạnh phúc... Tiếng Phước nhỏ dần rồi im lặng, mỗi đứa

mang theo một ý nghĩ riêng ... Để đánh tan cái không khí nặng nề bao trùm, tôi rủ cả bọn đi nấu chè ăn cho đỡ buồn.

Đó là lần sau cùng tôi gặp lại Phước. Sau tết Mậu Thân Phước trở về đơn vị, tôi cũng bận bịu với nghề dạy học và quên bẵng đi người bạn của tuổi thơ. Mấy tháng sau tôi nhận được thư nhà, ba tôi báo tin buồn là Phước đã chết trên chiến trường An Lộc. Tôi xếp lá thư buồn vì chẳng đọc được nữa sau màn lê. Tôi khóc thương Phước, cho một người bạn thơ nhỏ, cho một người tôi mến như chính em ruột của tôi, và tôi khóc cho một người lính vô danh của đất nước. Phước! Tên một người lính trẻ như những người lính trẻ khác của Việt Nam. Đã bỏ mình cho quê hương và dân tộc.

Phước không có thân nhân nhìn nhận nên được đồng đội chôn cất. Tên của Phước chẳng có ai nhắc nhở hoặc thương tiếc nhưng trong tim tôi mỗi khi nhắc đến tên Phước, tôi thường nghĩ đến thời thơ ấu, Phước bước chân lên thêm xi măng với vết bùn mang theo và những quyển sách nằm trên kệ chờ Phước mở ra đọc.

Hôm nay, hơn ba mươi năm xa quê hương, nghĩ lại ngày đi tản trong tháng Tư, tôi nhớ Phước nhiều lắm. Phước ơi, Phước là một trong những anh hùng, một Anh Hùng Vô Danh của một thời. Phước đã quên chính mình để đem lại tự do, độc lập và bình yên cho những người hậu tuyến, trong đó có chị và những người bạn của Phước. Xin Phước ngủ bình an và cảm ơn Phước một trong những Anh Hùng Vô Danh của Việt Nam.

Linh Đắc

NGƯỜI LÍNH GIÀ TRONG CÔNG VIÊN NƠI ĐẤT KHÁCH

(Kính tặng Trung Tá Pháo Binh HHP mà LD được dịp gặp anh trên chuyến du lịch Florida. Anh đã gặp lại người em họ của anh: LMST, sau 47 năm chưa một lần gặp lại. Bài thơ này được anh LMST phổ nhạc với tựa đề *Người Lính Oai Hùng*.)

Kính tặng những Anh Hùng đã một thời lầy lùng trong quân đội, sau bao nhiêu năm tù tội đã đến được xứ tự do. Kính dâng những Anh Hùng trong đơn vị VNCH, đã vì quốc vong thân cho một VN oai hùng, ngạo nghễ muôn đời.)

Trưa nắng công viên
Ưu phiền giãng mắc
Nơi này là đất khách
Ghế đá buồn, mưa lác đác, mênh mang.

Khoác áo vai sòn
Anh lang bạt gió
Hồn thên thang bỏ ngõ
Đếm tháng ngày vàng võ ngón tay.

Xưa anh nhớ những ngày
Hăng say ngày chiến thắng
Vùng tuyến đầu không vắng
Đám quân thù gục ngã, phơi thây.
Mùi tử khí bao vây
Khói mù bay khắp lối
Ban đêm vò tấm tối
Ngày bồi rối xác xơ.
Khoảnh khắc buồn anh chợt nhớ tuổi thơ
Không được hưởng mùa xuân vì chinh chiến.

Ánh mặt trời trong cánh rừng cô quạnh
Không đủ soi từng gương mặt lạnh căm

Mắt nhạt nhòa, trông quê mẹ xa xăm
Cố vợ hiền âm thầm ôm gối lẻ.
Ba mươi năm buồn tẻ
Nghe đạn xé màn đêm
Chỉ mong ước một niềm
Quê hương thôi chinh chiến.
Đề anh về âu yếm
Ôm vợ trọn vòng tay!

Nhưng chiến cuộc đôi thay
Tháng Tư đây uất hận...
Vợ anh ngày lặn đạn
Tìm lối đến thăm chồng
Miền Bắc quá xa xăm
Thân nhọc nhằn, lệ đổ.

Hơn mười năm đau khổ
Lăn lóc lạnh trong tù
Người lính buồn tự hỏi đến bao giờ?
Nuốt chua xót, hoen lệ mờ uất hận
Những bạn bè áo không che thân lạnh
Chén cơm thừa, bắp nhạt muối mặn ăn...

Không một phút phản nản
Lệ không tràn khoé mắt
Hoàng Liên Sơn lạ hoắc
Sớm sương mù, đêm lác đác mưa rơi.
Quân bạo tàn ngu ngốc chỉ tuân lời
Giương mặt thú, quần bánh bao, chân đất!

Đám con anh nhìn cha, rồi cúi mặt
Tuổi ngây thơ, nào có tội tình chi!
Mẹ đã già, mặt mang dấu khắc ghi
Tóc bạc trắng, ôm ghì con ngây dại.

Những tháng ngày còn lại
Anh đến được nơi đây
Từ vũng lầy, tắm tối bủa vây

Đây tươi sáng, huy hoàng: Cali ấm.

Nắng ban mai tỏa sáng
Không u ám dù mưa!
Tiếng gọi, giọng cười xưa
Trẻ vui đùa khắp chốn.
Anh ngược nhìn những tòa nhà cao rộng
Có hàng cây đầy trái chín lung lay
Bên kia hàng rào, sân cỏ mướt men say
Hàng hoa đỏ mỗi ngày khoe sắc thắm.

Nhưng tim anh cay đắng
Ghê đá trái nỗi buồn
Ở xứ này, ngôn ngữ bất đồng
Nhưng tình bạn giữa người thân thiết quá...

Xuân qua rồi đến hạ
Lá úa vàng, anh biết đã vào thu
Những con đường trong mưa bụi âm u
Rời đông đến, sa mù trong giêng mất.

Lòng anh quay quắt
Se thắt niềm đau
Quê xa vẫn lắm u sầu,
Bên này quả đất tim màu xác xơ!

Tuổi thơ đã lảng
Bạc trắng mái đầu
Quê Hương anh đâu?
Ôi sầu quạnh quẽ!

Bao nhiêu năm xa quê mẹ
Anh làm lại cuộc đời
Đếm từng chiếc lá rơi
Bồi hồi nơi xứ lạ...

Linh Đắc

Tôi Vẫn Nhớ Anh

(Kính tặng anh NTH. Xin thắp nén nhang để tưởng nhớ những Chiến Sĩ VNCH đã mất cho Tự Do, Dân Chủ và Hòa Bình.)

Tôi vẫn nhớ anh
Một chiều mưa năm cũ
Tôi đến thăm, hàn huyên tâm sự
Trên chiếc xe lăn, anh cố giữ nụ cười
Dù vai áo bạc màu nhưng tươi tắn.

Đàn con nhỏ ôm vai cha tíu tít
Chuyện nhỏ to, cười khúc khích với anh
Đưa bàn tay, anh ôm trọn tuổi xanh
Đứa lớn nhất chắc vừa tròn mười tuổi.

Sau lưng anh, bức tường đầy hình ảnh
Mắt vợ anh âu yếm ngược nhìn chồng
Anh hiền ngang trong quân phục, mũ xanh
Người Biệt Cách oai hùng bên vợ trẻ.

Bên góc trái, hình Mẹ anh mảnh dẻ
Cạnh cha già đã bạc trắng mái đầu
Mái gia đình đầm ấm có bên nhau
Chung hạnh phúc bên anh và con dại.

Anh ngồi đây với đôi tay còn lại
Đôi chân buồn chôn cất giữa rừng sâu
An Lộc ơi! Vùng tuyến lửa địa đầu
Mi đã cướp của anh phần thân thể.

Đôi giày saut nằm thê lương quạnh quẽ
Giữa chốn nào trong hầm hố điêu linh?
Chắc giờ đây bùn, máu nhuộm thê lương?
Hay xơ xác trên bờ đê xa lắc?

Ngày đưa anh, chạnh nỗi niềm ướm át
Nhìn bạn bè anh vẫy vẫy bàn tay!
Trên trục thẳng, giòng lệ lẫn mưa bay
Nhìn đồng đội xa dần và ly biệt!

Về hậu cứ, vợ anh ngày mài miệt
Nuôi thăm chổng trong ánh mắt yêu thương
Anh tỉnh, say trong giấc ngủ mê man
Trũng đôi mắt anh mơ ngày trong sáng...

Anh về nhà, có vợ ngồi bên cạnh
Vuốt bàn tay ôm trọn mối tình si
Anh một lần trên lối sỏi thăm thì:
"Anh sẽ về sống bên em mãi mãi..."

Độc ác thay! Ngày về con còn dại
Vợ sớm hôm ra chợ bán kiếm tiền
Mẹ đã già phiên chợ cũng buồn tênh
Cha hối hả đạp xích lô, kiếm gạo.

Ba mươi mốt năm, chiều cuối thu áo nã
Được tin anh dòng điện tín buồn hiu
Tôi ngồi đây chiều phơ phất hắt hiu...
Nơi đất khách, xin hướng lòng tâm niệm.

Tôi đã an vui với chút tình mẫn nguyện
Đã thư từ, gửi gắm chút tình thương
Dăm ba đồng, tôi gửi những bát cơm
Và manh áo giữ ấm lòng đồng đội.

Các con anh đã thành danh, vô tội
Thư cho tôi, chúng nói: "Ba con mừng
Dù xa xôi, chú vẫn giữ tình thương
Ba vui lắm! Cho đến ngày Ba mất".

Anh! Một thuở dọc ngang vùng chiến thuật
Đem máu đào tô thắm dãy Trường Sơn
Đem Tự Do cho những kẻ hậu phương
Cờ Sọc Đỏ thêm tươi màu rực rỡ!

Hình ảnh anh, còn trong tôi rạng rỡ
Một Anh Hùng của sông núi Việt Nam
Anh đã hy sinh cho lý tưởng tự do
Đã một thời vẫy vùng trong Oanh Liệt.

Ba mươi sáu năm, tôi hướng về đất Việt
Đợi ngày về trong hạnh phúc tự do
Có tên anh khắc trên tấm mộ bia:
"NTH sáng ngời trong tia nắng".

Linh Đắc

